Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Anden Afdeling)

19. december 2024*

»Præjudiciel forelæggelse – asylpolitik – forordning nr. 604/2013 – artikel 3, stk. 2 – overførsel af asylansøgeren til den medlemsstat, der er ansvarlig for behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse – artikel 4 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder – risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling – anbringender og bevisniveau for den reelle risiko for en umenneskelig eller nedværdigende behandling som følge af systemfejl i asylproceduren og modtagelsesforholdene for ansøgere i den ansvarlige medlemsstat – den ansvarlige medlemsstats suspension af overtagelse og tilbagetagelse af asylansøgere«

I de forenede sager C-185/24 og C-189/24 [Tudmur] [i],

angående to anmodninger om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen (appeldomstolen i forvaltningsretlige sager i delstaten Nordrhein-Westfalen, Tyskland) ved afgørelser af 14. februar 2024, indgået til Domstolen den 7. og den 8. marts 2024, i sagerne

RL (C-185/24)

QS (C-189/24)

mod

Bundesrepublik Deutschland,

har

DOMSTOLEN (Anden Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, K. Jürimäe (refererende dommer), Domstolens præsident, K. Lenaerts, og dommerne M. Gavalec, Z. Csehi og F. Schalin,

generaladvokat: M. Szpunar

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

* Processprog: tysk.

[i] Navnet på denne sag er et fiktivt navn. Det svarer ikke til nogen af sagens parters rigtige navne.

efter at der er afgivet indlæg af:

– den tyske regering ved J. Möller og R. Kanitz, som befuldmægtigede,

– den danske regering ved D. Elkan, M. Jespersen og C. Maertens, som befuldmægtigede,

– den franske regering ved R. Bénard og O. Duprat-Mazaré, som befuldmægtigede,

– den italienske regering ved G. Palmieri, som befuldmægtiget, bistået af avvocati dello Stato L. D'Ascia og D.G. Pintus,

– den østrigske regering ved A. Posch, J. Schmoll og M. Kopetzki, som befuldmægtigede,

– den finske regering ved H. Leppo, som befuldmægtiget,

– Europa-Kommissionen ved A. Katsimerou og B. Schima, som befuldmægtigede,

og idet Domstolen efter at have hørt generaladvokaten har besluttet, at sagen skal pådømmes uden forslag til afgørelse,

afsagt følgende

Dom

1 Anmodningerne om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 3, stk. 2, andet afsnit, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 604/2013 af 26. juni 2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandsstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne (EUT 2013, L 180, s. 31, herefter »Dublin III-forordningen«).

2 Anmodningerne er blevet indgivet i forbindelse med tvister mellem to syriske statsborgere og Bundesrepublik Deutschland (Forbundsrepublikken Tyskland) vedrørende afgørelser om afslag på deres asylansøgninger og om udsendelse til Italien.

Retsforskrifter

EU-retten

3 Artikel 4 i den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«), fastsætter:

»Ingen må underkastes tortur, ej heller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.«

4 Fjerde og femte betragtning til Dublin III-forordningen har følgende ordlyd:

»(4) I konklusionerne fra Tammerfors præciseres det også, at det fælles europæiske asylsystem på kort sigt bør omfatte en klar og brugbar metode til fastsættelse af, hvilken stat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning.

(5) En sådan metode bør baseres på kriterier, der er objektive og retfærdige for både medlemsstaterne og de pågældende personer. Den bør især gøre det muligt hurtigt at afgøre, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, for at sikre en effektiv adgang til procedurerne om meddelelse af international beskyttelse og for ikke at bringe målet om en hurtig behandling af ansøgninger om international beskyttelse i fare.«

5 Forordningens artikel 3 med overskriften »Adgang til proceduren for behandling af en ansøgning om international beskyttelse« fastsætter i stk. 1 og 2:

»1. Medlemsstaterne behandler enhver ansøgning om international beskyttelse fra en tredjelandsstatsborger eller statsløs, der indgiver en ansøgning på en af medlemsstaternes område, herunder ved grænsen eller i transitområderne. En ansøgning behandles kun af den medlemsstat, som er ansvarlig efter kriterierne i kapitel III.

2. Kan det ikke på grundlag af kriterierne i denne forordning afgøres, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, er det den første medlemsstat, som ansøgningen om international beskyttelse indgives til, der er ansvarlig for behandlingen.

Er det umuligt at overføre en ansøger til den medlemsstat, der primært er udpeget som ansvarlig, fordi der er væsentlige grunde til at tro, at der er systemfejl i asylproceduren og i modtagelsesforholdene for ansøgere i den pågældende medlemsstat, som medfører en risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling som defineret i artikel 4 i [chartret], skal den medlemsstat, der træffer afgørelsen, fortsætte med at undersøge kriterierne i kapitel III for at fastslå, om en anden medlemsstat kan udpeges som ansvarlig.

Kan en overførsel ikke gennemføres i medfør af dette stykke til nogen medlemsstat, der er udpeget på grundlag af kriterierne i kapitel III, eller til den første medlemsstat, hvor ansøgningen blev indgivet, bliver den medlemsstat, der træffer afgørelsen, den ansvarlige medlemsstat.«

Tysk ret

6 § 29, stk. 1, i Asylgesetz (asylloven) i den affattelse, der blev offentliggjort den 2. september 2008 (BGBl. 2008 I, s. 1798), senest ændret ved artikel 1 i lov af 19. december 2023 (BGBl. 2023 I nr. 382), bestemmer:

»En asylansøgning afvises, hvis:

1. en anden stat er ansvarlig for asylproceduren

a) i henhold til [Dublin III-forordningen]

[...]«

Tvisterne i hovedsagerne og de præjudicielle spørgsmål

7 RL og QS er to syriske statsborgere. De indgav en asylansøgning i Tyskland henholdsvis den 30. december 2021 og den 15. februar 2022.

8 På grundlag af oplysninger i Eurodac-databasen blev Den Italienske Republik imidlertid identificeret som den medlemsstat, der var ansvarlig for behandlingen af de to asylansøgninger.

9 Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (forbundsstyrelsen for migration og flygtninge, Tyskland) (herefter »forbundsstyrelsen«) anmodede derfor Den Italienske Republik om at overtage ansvaret for RL og QS. Denne forespørgsel blev ikke besvaret.

10 Ved afgørelser af 31. marts 2022 og 19. april 2022 afviste forbundsstyrelsen derfor RL's og QS' asylansøgninger i henhold til asyllovens § 29, stk. 1, nr. 1, litra a), som ændret ved lov af 19. december 2023, med den begrundelse, at Den Italienske Republik var ansvarlig for behandlingen af deres asylansøgninger. Det blev ligeledes bestemt, at disse ansøgere skulle udsendes til Italien.

11 RL og QS anlagde hver især sag til prøvelse af disse afgørelser ved Verwaltungsgericht Düsseldorf (forvaltningsdomstolen i Düsseldorf, Tyskland). Ved kendelser af 25. og 29. april 2022 traf denne ret bestemmelse om, at disse søgsmål skulle have opsættende virkning. Ved domme af 11. og 13. maj 2022 annullerede retten de nævnte afgørelser.

12 Forbundsrepublikken Tyskland har iværksat appeller til prøvelse af disse domme ved Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen (appeldomstolen i forvaltningsretlige sager i delstaten Nordrhein-Westfalen, Tyskland), som er den forelæggende ret.

13 Mens appelsagerne verserede, sendte den italienske Dublin-enhed den 5. december 2022 en rundskrivelse til samtlige Dublin-enheder. Skrivelsen havde følgende ordlyd:

»Vi underretter jer om, at medlemsstaterne af pludselige tekniske årsager grundet manglende tilgængelige modtagelsesfaciliteter anmodes om fra i morgen midlertidigt at suspendere overførslerne til Italien, med undtagelse af sager om familiesammenføring af uledsagede mindreårige.

Yderligere og mere detaljerede oplysninger om suspensionens varighed følger.«

14 Den 7. december 2022 udsendte den italienske Dublin-enhed endnu en rundskrivelse. Denne skrivelse havde følgende ordlyd:

»Jeg skriver i forlængelse af den tidligere skrivelse af 5. december om suspension af overførsler, med undtagelse af familiesammenføring af mindreårige, som følge af manglende tilgængelige modtagelsesfaciliteter.

I betragtning af det store antal indrejsende, både ved sø- og landegrænser, underretter vi jer om, at det er nødvendigt at revidere tidsplanen for modtagelsesaktiviteterne for tredjelandsstatsborgere, idet der også tages hensyn til manglende tilgængelige modtagelsespladser.«

15 Ved kendelser af 21. juni 2023 forkastede den forelæggende ret de appeller, der er nævnt i denne doms præmis 12. Den fandt, at Forbundsrepublikken Tyskland var blevet ansvarlig for behandlingen af RL's og QS' asylansøgninger i henhold til Dublin III-forordningens artikel 3, stk. 2, tredje afsnit, eftersom overførsler af disse ansøgere til Italien ikke kunne gennemføres.

16 Disse kendelser blev ophævet af Bundesverwaltungsgericht (forbundsdomstol i forvaltningsretlige sager, Tyskland), og sagerne blev hjemvist til den forelæggende ret med henblik på fornyet behandling og en ny afgørelse.

17 I denne forbindelse har den forelæggende ret anført, at Den Italienske Republik i henhold til Dublin III-forordningens bestemmelser er den medlemsstat, der er ansvarlig for behandlingen af de omhandlede asylansøgninger. Disse ansøgninger kunne derfor have været afvist, medmindre Forbundsrepublikken Tyskland var blevet den ansvarlige medlemsstat i henhold til denne forordnings artikel 3, stk. 2, andet og tredje afsnit, på grund af »systemfejl« i asylproceduren og i modtagelsesforholdene for ansøgere om international beskyttelse i Italien, som medfører en risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling som omhandlet i chartrets artikel 4.

18 Den forelæggende ret er imidlertid af den opfattelse, at det er nødvendigt at afklare fortolkningen af begrebet »systemfejl« som omhandlet i nævnte forordnings artikel 3, stk. 2, andet afsnit. Den forelæggende ret er i tvivl om, hvorvidt den ansvarlige medlemsstats afslag på at overtage eller tilbagetage ansøgere om international beskyttelse på ubestemt tid, med undtagelse af sjældne enkelttilfælde, udgør systemfejl.

19 Den forelæggende ret er af den opfattelse, at dette spørgsmål skal besvares bekræftende. Ifølge den forelæggende ret har Den Italienske Republik ved bevidst at afslå at overtage eller tilbagetage asylansøgerne uden videre nægtet dem adgang til asylproceduren og modtagelsesproceduren.

20 For det tilfælde, at det nævnte spørgsmål imidlertid skal besvares benægtende, ønsker den forelæggende ret endvidere oplyst, på hvilken måde den kan vurdere, om der foreligger systemfejl i et tilfælde, hvor den ansvarlige medlemsstat afviser at overtage eller tilbagetage asylansøgere. I et sådant tilfælde vil det nemlig være umuligt at indsamle objektive, pålidelige, præcise og behørigt ajourførte oplysninger om asylproceduren og modtagelsesforholdene for asylansøgere, der er nødvendige med henblik på en sådan vurdering.

21 På denne baggrund har Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen (appeldomstolen i forvaltningsretlige sager i delstaten Nordrhein-Westfalen) besluttet at udsætte sagen og at forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) Skal artikel 3, stk. 2, andet afsnit, i [Dublin III-forordningen] fortolkes således, at der i den medlemsstat, der primært er udpeget som ansvarlig, er systemfejl i asylproceduren og i modtagelsesforholdene for ansøgere, som medfører en risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling som defineret i artikel 4 i [chartret], såfremt denne medlemsstat på grundlag af en statsligt anordnet suspension af accepten af overførsler på ubestemt tid principielt nægter at overtage (eller tilbagetage) asylansøgere?

2) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende, skal artikel 3, stk. 2, andet afsnit, i [Dublin III-forordningen] da fortolkes således, at de EU-retlige krav til afklaringen af de faktiske omstændigheder, som kræver, at der fastslås objektive, pålidelige, nøjagtige og behørigt ajourførte oplysninger om asylproceduren og modtagelsesforholdene for ansøgere, der skal overføres, begrænses, såfremt den ret, der skal træffe afgørelse, ikke kan modtage disse oplysninger, men kun kan fastslå hypotetiske faktiske omstændigheder, eftersom den pågældende medlemsstat på grundlag af en statsligt anordnet suspension af accepten af overførsler på ubestemt tid principielt nægter at overtage (eller tilbagetage) asylansøgere?«

Retsforhandlingerne for Domstolen

22 Ved afgørelse truffet af Domstolens præsident den 25. april 2024 er sagerne C-185/24 og C-189/24 blevet forenet med henblik på retsforhandlingernes skriftlige og mundtlige del samt dommen.

23 Ved afgørelse truffet af Domstolens præsident samme dag blev det bestemt, at de foreliggende sager skal pådømmes forud for andre.

24 Ved kendelse afsagt af Domstolens præsident den 7. juni 2024 blev anmodningen fra den forelæggende ret om at undergive nærværende sager den fremskyndede procedure, der er fastsat i artikel 105, i Domstolens procesreglement, afslået.

Om de præjudicielle spørgsmål

Om formaliteten

25 Den italienske regering har gjort gældende, at det andet spørgsmål, som er rent hypotetisk, ikke kan antages til realitetsbehandling, idet det er baseret på en fejlagtig forudsætning og er i strid med princippet om gensidig tillid for så vidt angår grundene til at suspendere overførslerne til Italien.

26 Det fremgår af fast retspraksis, at der gælder en formodning for, at de spørgsmål om EU-rettens fortolkning, som den nationale ret har forelagt på baggrund af de retlige og faktiske omstændigheder, som den har ansvaret for at fastlægge, og hvis rigtighed det ikke tilkommer Domstolen at efterprøve, er relevante. Domstolen kan alene afvise at træffe afgørelse vedrørende en anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt af en national ret, såfremt det klart fremgår, at den ønskede fortolkning af EU-retten savner enhver forbindelse med realiteten i hovedsagen eller dennes genstand, når problemet er af hypotetisk karakter, eller når Domstolen ikke råder over de faktiske og retlige oplysninger, som er nødvendige for, at den kan give en hensigtsmæssig besvarelse af de stillede spørgsmål (dom af 18.6.2024, Bundesrepublik Deutschland (Virkningen af en afgørelse om tildeling af flygtningestatus), C-753/22, EU:C:2024:524, præmis 44 og den deri nævnte retspraksis).

27 I det foreliggende tilfælde fremgår det utvetydigt af anmodningerne om præjudiciel afgørelse, at det andet spørgsmål vedrører fortolkningen af de EU-retlige bestemmelser, der er relevante for tvisterne i hovedsagerne. Da den forelæggende ret har fastlagt de retlige og faktiske omstændigheder i tvisterne i hovedsagerne, som den har ansvaret for at fastlægge, tilkommer det desuden ikke Domstolen at efterprøve de forudsætninger, som anmodningerne om præjudiciel afgørelse er baseret på.

28 Det følger heraf, at det andet spørgsmål kan antages til realitetsbehandling.

Om realiteten

29 Med sine to spørgsmål, som skal behandles samlet, ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om Dublin III-forordningens artikel 3, stk. 2, andet afsnit, skal fortolkes således, at det kan konkluderes, at der i den medlemsstat, der er udpeget som ansvarlig i henhold til de i denne forordnings kapitel III fastsatte kriterier, er systemfejl i asylproceduren og i

modtagelsesforholdene for ansøgere om international beskyttelse, som medfører en risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling som omhandlet i chartrets artikel 4, alene af den grund, at denne medlemsstat ensidigt har suspenderet modtagelsen og tilbagetagelsen af disse ansøgere. I benægtende fald ønsker den forelæggende ret oplyst, på grundlag af hvilke oplysninger den kan fastslå, at der foreligger sådanne fejl i en sådan sag.

30 Det bemærkes, at EU-retten er baseret på den grundlæggende præmis, hvorefter hver medlemsstat som anført i artikel 2 TEU deler en række fælles værdier, som Den Europæiske Union er bygget på, med samtlige andre medlemsstater og anerkender, at disse deler dem med den. Denne præmis forudsætter og begrunder, at der foreligger en gensidig tillid mellem medlemsstaterne med hensyn til anerkendelsen af disse værdier og dermed under iagttagelse af EU-retten, der gennemfører disse, og med hensyn til den omstændighed, at deres respektive nationale retsordener er i stand til at yde den samme effektive beskyttelse af de grundlæggende rettigheder, som er anerkendt i chartret, herunder chartrets artikel 1 og 4, der forankrer en af Unionens og medlemsstaternes grundlæggende værdier, nemlig den menneskelige værdighed, som bl.a. omfatter et forbud mod umenneskelig eller nedværdigende behandling (jf. i denne retning dom af 19.3.2019, Jawo, C-163/17, EU:C:2019:218, præmis 80, og af 29.2.2024, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Gensidig tillid i tilfælde af overførsel), C-392/22, EU:C:2024:195, præmis 43 og den deri nævnte retspraksis).

31 Princippet om gensidig tillid mellem medlemsstaterne er af grundlæggende betydning i EU-retten, idet det muliggør oprettelsen og bevarelsen af et område uden indre grænser. Nærmere bestemt pålægger princippet om gensidig tillid, bl.a. for så vidt angår et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed, hver af medlemsstaterne at lægge til grund, medmindre der er tale om helt særlige omstændigheder, at samtlige andre medlemsstater overholder EU-retten og navnlig de i EU-retten anerkendte grundlæggende rettigheder (dom af 19.3.2019, Jawo, C-163/17, EU:C:2019:218, præmis 81, og af 29.2.2024, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Gensidig tillid i tilfælde af overførsel), C-392/22, EU:C:2024:195, præmis 44).

32 I sammenhæng med det fælles europæiske asylsystem og navnlig Dublin III-forordningen gælder der derfor en formodning for, at behandlingen af ansøgere om international beskyttelse i hver enkelt medlemsstat er i overensstemmelse med kravene i chartret, i konventionen om flygtninges retsstilling, undertegnet i Genève den 28. juli 1951 (United Nations Treaty Series, bind 189, s. 150, nr. 2545 (1954)), som trådte i kraft den 22. april 1954 og suppleret ved protokollen om flygtninges retsstilling, der blev indgået i New York den 31. januar 1967 og trådte i kraft den 4. oktober 1967, samt i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, undertegnet i Rom den 4. november 1950 (jf. i denne retning dom af 19.3.2019, Jawo, C-163/17, EU:C:2019:218, præmis 82 og den deri nævnte retspraksis, og af 29.2.2024, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Gensidig tillid i tilfælde af overførsel), C-392/22, EU:C:2024:195, præmis 45).

33 Det kan imidlertid ikke udelukkes, at dette system i praksis støder på betydelige funktionelle vanskeligheder i en bestemt medlemsstat, således at der foreligger en alvorlig risiko for, at ansøgere om international beskyttelse i tilfælde af overførsel til denne medlemsstat bliver behandlet på en måde, som er uforenelig med deres grundlæggende rettigheder (dom af 19.3.2019, Jawo, C-163/17, EU:C:2019:218, præmis 83 og den deri nævnte retspraksis, og af 29.2.2024, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Gensidig tillid i tilfælde af overførsel), C-392/22, EU:C:2024:195, præmis 46).

34 Dublin III-forordningens artikel 3, stk. 2, andet afsnit, fastsætter således, at en ansøger om international beskyttelse ikke kan overføres til den medlemsstat, som er ansvarlig for behandlingen af vedkommendes ansøgning, hvis der er væsentlige grunde til at tro, at den pågældende vil løbe en risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling som defineret i chartrets artikel 4, på grund af systemfejl i asylproceduren og i modtagelsesforholdene for ansøgere om en sådan beskyttelse i den pågældende medlemsstat (dom af 29.2.2024, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Gensidig tillid i tilfælde af overførsel), C-392/22, EU:C:2024:195, præmis 47). I dette tilfælde er det i henhold til forordningens artikel 3, stk. 2, andet og tredje afsnit, den medlemsstat, der træffer afgørelse om den ansvarlige medlemsstat, der bliver den medlemsstat, som er ansvarlig for behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse, såfremt den efter at have undersøgt kriterierne i forordningens kapitel III, fastslår, at det er umuligt at overføre en ansøger til den medlemsstat, som er udpeget på grundlag af disse kriterier, eller til den første medlemsstat, hvor ansøgningen blev indgivet (dom af 19.3.2019, Jawo, C-163/17, EU:C:2019:218, præmis 86).

35 Det fremgår imidlertid utvetydigt af Dublin III-forordningens artikel 3, stk. 2, andet afsnit, at kun »systemfejl«, som »medfører en risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling som defineret i [chartrets] artikel 4«, kan gøre en overførsel af en ansøger om international beskyttelse til den ansvarlige medlemsstat umulig. Denne bestemmelse fastsætter således to kumulative betingelser (jf. i denne retning dom af 29.2.2024, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Gensidig tillid i tilfælde af overførsel), C-392/22, EU:C:2024:195, præmis 57 og 58).

36 Den første af disse betingelser om, at der foreligger »systemfejl«, er opfyldt, når de omhandlede fejl stadig gør sig gældende og generelt vedrører asylproceduren og modtagelsesforholdene for ansøgere om international beskyttelse eller i det mindste for visse grupper af ansøgere om international beskyttelse som helhed (jf. i denne retning dom af 29.2.2024, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Gensidig tillid i tilfælde af overførsel), C-392/22, EU:C:2024:195, præmis 59).

37 Disse fejl skal i øvrigt overstige en særligt høj alvorstærskel, der afhænger af samtlige omstændigheder i sagen. Denne tærskel er oversteget, når ligegyldighed fra en medlemsstats myndigheders side har til følge, at en person, der er fuldstændig afhængig af offentlig hjælp, af grunde, som er uafhængige af den pågældendes vilje og personlige valg, lider alvorlige materielle afsavn, der ikke gør det muligt for den pågældende at dække sine mest basale behov, såsom behovet for at brødføde sig, vaske sig og have en bopæl, og som udgør et indgreb i personens fysiske eller mentale tilstand eller stiller personen i en dårlig forfatning, der er i strid med den menneskelige værdighed. Den nævnte tærskel kan derfor ikke dække situationer, selv i tilfælde af alvorlig fattigdom eller en voldsom forringelse af den pågældende persons levevilkår, når disse ikke indebærer alvorlige materielle afsavn, som stiller personen i en situation, der er så alvorlig, at den kan sidestilles med umenneskelig eller nedværdigende behandling (jf. i denne retning dom af 19.3.2019, Jawo, C-163/17, EU:C:2019:218, præmis 91-93, og kendelse af 13.11.2019, Hamed og Omar, C-540/17 og C-541/17, EU:C:2019:964, præmis 39).

38 Den anden betingelse om, at der skal foreligge en risiko for en sådan behandling, er således opfyldt, når systemfejlene medfører en risiko for, at den pågældende person udsættes for en behandling, som er i strid med chartrets artikel 4 (jf. i denne retning dom af 29.2.2024, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Gensidig tillid i tilfælde af overførsel) C-392/22, EU:C:2024:195, præmis 62).

39 Hvad angår vurderingen af disse betingelser foretaget af den ret, ved hvilken et søgsmål er anlagt til prøvelse af en afgørelse om overførsel, fremgår det af Domstolens praksis, at når denne ret råder over oplysninger, der er blevet fremlagt af den pågældende person med henblik på at godtgøre, at en sådan risiko foreligger, er den nævnte ret forpligtet til på grundlag af objektive, pålidelige, præcise og behørigt ajourførte oplysninger og i lyset af den i EU-retten sikrede norm for beskyttelse af de grundlæggende rettigheder at vurdere, om de to betingelser, der er fastsat i Dublin III-forordningens artikel 3, stk. 2, andet afsnit, er opfyldt (jf. i denne retning dom af 19.3.2019, Jawo, C-163/17, EU:C:2019:218, præmis 90, og af 30.11.2023, Ministero dell'Interno m.fl. (Fælles folder – indirekte refoulement), C-228/21, C-254/21, C-297/21, C-315/21 og C-328/21, EU:C:2023:934, præmis 136). Desuden skal den forelæggende ret ligeledes på eget initiativ tage relevante oplysninger, som den har kendskab til, i betragtning for at kunne afgøre, om Dublin III-forordningens artikel 3, stk. 2, andet afsnit, skal anvendes (jf. i denne retning dom af 29.2.2024, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Gensidig tillid i tilfælde af overførsel), C-392/22, EU:C:2024:195, præmis 77).

40 Det følger af denne retspraksis, således som Europa-Kommissionen og samtlige de regeringer, der har afgivet indlæg for Domstolen, har anført, at det ikke kan antages, at der foreligger systemfejl i asylproceduren og i modtagelsesforholdene, som udsætter ansøgeren for en alvorlig risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling, alene af den grund, at den ansvarlige medlemsstat ensidigt og under tilsidesættelse af de forpligtelser, der påhviler den inden for rammerne af det fælles europæiske asylsystem, har meddelt, at alle overførsler af ansøgere om international beskyttelse til denne medlemsstat og dermed procedurerne for overtagelse og tilbagetagelse af disse ansøgere vil blive suspenderet. Eksistensen af sådanne systemfejl og en sådan risiko kan tværtimod kun fastslås efter en konkret analyse, der er baseret på objektive, pålidelige, præcise og behørigt ajourførte oplysninger.

41 Denne fortolkning understøttes af formålene med Dublin III-forordningen, med hvilken det bl.a. tilsigtes at fastlægge en klar og brugbar metode til fastsættelse af den ansvarlige medlemsstat og at forhindre asylansøgeres sekundære bevægelser mellem medlemsstaterne (dom af 30.11.2023, Ministero dell'Interno m.fl. (Fælles folder – indirekte refoulement), C-228/21, C-254/21, C-297/21, C-315/21 og C-328/21, EU:C:2023:934, præmis 141 og den deri nævnte retspraksis).

42 Den medlemsstat, der er udpeget som ansvarlig i henhold til kriterierne i Dublin III-forordningens kapitel III, kan imidlertid ikke ved en simpel ensidig meddelelse fritage sig for det ansvar, der påhviler den i medfør af denne forordning, for så vidt som en sådan mulighed ville føre til en tilsidesættelse af disse kriterier og således risikere at bringe den korrekte funktion af det system, der er indført ved nævnte forordning, i fare. Såfremt det antages, at det af en sådan ensidig meddelelse kan udledes, at der foreligger systemfejl i asylproceduren og i modtagelsesforholdene for ansøgere, som medfører en alvorlig risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling, i en sådan grad, at det forhindrer alle overførsler af ansøgere om international beskyttelse til den ansvarlige medlemsstat og medfører en overførsel af ansvaret fra denne medlemsstat til den medlemsstat, hvor den sekundære bevægelse har fundet sted, vil det desuden kunne tilskynde ansøgere til at fortsætte deres migrationsrute til en anden medlemsstat, som efter deres opfattelse tilbyder gunstigere betingelser.

43 Den omstændighed, at den medlemsstat, der er udpeget som ansvarlig i henhold til de kriterier, der er fastsat i Dublin III-forordningens kapitel III, ensidigt har suspenderet overtagelsen og tilbagetagelsen af ansøgere om international beskyttelse, kan derfor ikke i sig selv begrunde en konstatering i henhold til denne forordnings artikel 3, stk. 2, andet afsnit, af systemfejl i

asylproceduren og i modtagelsesforholdene for ansøgere om international beskyttelse i denne medlemsstat, som medfører en risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling som omhandlet i chartrets artikel 4.

44 Selv i et sådant tilfælde påhviler det følgelig den ret, for hvilken der er anlagt et søgsmål til prøvelse af en afgørelse om overførsel, at foretage en vurdering af, om der foreligger sådanne systemfejl, og af risikoen for umenneskelig eller nedværdigende behandling som omhandlet i chartrets artikel 4 under de betingelser, der er præciseret i den retspraksis, der er nævnt i nærværende doms præmis 35-39.

45 I denne henseende skal det, henset til den forelæggende rets spørgsmål, tilføjes, at selv om denne vurdering, som skal være baseret på objektive, pålidelige, præcise og behørigt ajourførte oplysninger, nødvendigvis indebærer en fremadrettet del, for så vidt som det tilkommer den kompetente ret at undersøge de risici, som den berørte person vil kunne løbe på selve tidspunktet for overførslen, under asylproceduren eller efter afslutningen heraf (jf. i denne retning dom af 19.3.2019, Jawo, C-163/17, EU:C:2019:218, præmis 88, og af 30.11.2023, Ministero dell'Interno m.fl. (Fælles folder – indirekte refoulement), C-228/21, C-254/21, C-297/21, C-315/21 og C-328/21, EU:C:2023:934, præmis 135), er den hverken umulig eller rent hypotetisk.

46 Det fremgår nemlig af Domstolens praksis, at den ret, ved hvilken der er anlagt sag til prøvelse af en afgørelse om overførsel, med henblik på den nævnte vurdering kan tage hensyn til alle tilgængelige dokumenter, såsom i givet fald jævnlige og samstemmende rapporter fra internationale ikke-statslige organisationer, som redegør for de praktiske vanskeligheder, som anvendelsen af det fælles europæiske asylsystem afføder i den pågældende medlemsstat, de dokumenter, der er udstedt af De Forenede Nationers Højkommissariat for Flygtninge, samt dokumenter og udvekslinger af oplysninger, der har fundet sted i forbindelse med gennemførelsen af det system, der er indført ved Dublin III-forordningen (jf. analogt dom af 21.12.2011, N.S. m.fl., C-411/10 og C-493/10, EU:C:2011:865, præmis 90 og 91), således at den er i stand til at fastslå, om der foreligger sådanne systemfejl og risikoen for umenneskelig eller nedværdigende behandling som omhandlet i chartrets artikel 4.

47 I lyset af samtlige ovenstående betragtninger skal de forelagte spørgsmål besvares med, at Dublin III-forordningens artikel 3, stk. 2, andet afsnit, skal fortolkes således, at:

– det ikke kan konkluderes, at der i den medlemsstat, der er udpeget som ansvarlig i henhold til de i denne forordnings kapitel III fastsatte kriterier, er systemfejl i asylproceduren og i modtagelsesforholdene for ansøgere om international beskyttelse, som medfører en risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling som omhandlet i chartrets artikel 4, alene af den grund, at denne medlemsstat ensidigt har suspenderet modtagelsen og tilbagetagelsen af disse ansøgere

– en sådan konklusion kun kan foretages efter en analyse af samtlige relevante oplysninger på grundlag af objektive, pålidelige, præcise og behørigt ajourførte oplysninger.

Sagsomkostninger

48 Da sagernes behandling i forhold til hovedsagernes parter udgør et led i de sager, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Anden Afdeling) for ret:

Artikel 3, stk. 2, andet afsnit, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 604/2013 af 26. juni 2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandsstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne,

skal fortolkes således, at

det ikke kan konkluderes, at der i den medlemsstat, der er udpeget som ansvarlig i henhold til de i denne forordnings kapitel III fastsatte kriterier, er systemfejl i asylproceduren og i modtagelsesforholdene for ansøgere om international beskyttelse, som medfører en risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling som omhandlet i artikel 4 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, alene af den grund, at denne medlemsstat ensidigt har suspenderet modtagelsen og tilbagetagelsen af disse ansøgere.

En sådan konklusion kan kun foretages efter en analyse af samtlige relevante oplysninger på grundlag af objektive, pålidelige, præcise og behørigt ajourførte oplysninger.

Underskrifter